

táziánk megszinesítse, egyéni ízléssel lássa el átélés közben, addig a labdarugás, a sportjátékok e legklasszikusabbja, szinte sem egy mérkőzésen, sem egy rendszerében nem hoz kötött marsrutát, csak csupa váratlanságot.

A műalkotás hagyja, hogy fantáziánk megszinesítse őt . . . Madách szinesítésre szorul, mert kötött marsrutát hoz. Az *Ember tragédiája* drukkere, akarom mondani nézője semmi izgalomban nem részesül, mert előre tudja már, hogy csak az a vég, csak azt tudnám feledni és hogy az eredmény 1:0 lesz Lucifer javára. Itt nem használ semmi, hiába kiáltana föl a drukker a színpadra, hogy azt mondja: Tempó, Adamovics!

De halljuk a cikk örömteli végszavát:

S mert az ember szereti hinni magát a pillanatok urának és kiaknázójának s mert mindezt hiheti, ismélteti vele a huszonkét játékos lendülete, sohasem fogják tudni elkoptatni a játék népszerűségét, bármilyen mérges nyállal fecskendezik is tele.

Távol legyen tőlünk a mérges nyál! Mert igenis valljuk, hogy ép testben ép lélek. De jelen vezércikk kapcsán úgy véljük, hogy írójára ráférne egy kis — szobatorna.

(Budapest.)

Undi Imre.

CSODABOGÁR.

Egy Huszár Sándor nevű poéta *Most én vagyok soron* címmel verskötetet adott ki, amelyben nyíltan bevallja önmagáról, hogy verseiben „örülni és hencegni akar“. Ime egyik hencegése:

Olvasóm, vidd a világba a hírt meg:
Engemet egy nagy költő,
Huszár Sándor írt meg.

A jószág Huszár Sándorban lelte házát
S a rózsák szűz szirma
Huszár úr szivétől nyerte
Friss aranymázát, illatos mázát,
Szerelmes lázát.

Es' enőt írja a Lantba mag-
nán, hogy Ady sok fiatalos
verséhez hasonlatos! A me-
gítéskor elkövetője S. Im-
re!

Költő, aki önmagát nagyinak kiáltja ki és aki önmagát Huszár úrnak titulálja: inkább az elmeorvosok érdeklődésére tarthat számot, mint a nyájas olvasókéra.

*

A *Nemzeti Ujság* berlini tudósítója meginterviewolta Alfred Kerr-t, a híres, sőt hírhedt német kritikust (máj. 11.). A nem érdektelen összetalálkozás — *Nemzeti Ujság* és Alfred Kerr — többek között a következő nyilatkozatokat szalta Alfred Kerr cinizmusban megkérgesedett ajkára:

. . . Az expresszionizmus meghalt. Kezdünk visszatérni a neonaturalizmushoz. A mindennapinak bizonyos valóságához. Már nincsenek víziógyárak. S az új mozgalom megtalálta az új elnevezést: *Neue Sachlichkeit*. Az új tárgyiasságban a szerelem (ő költészet!) csaknem higiénikus kérdéssé válik: nem a szentimentalizmus kérdésévé. A szerelem inkább fizikai, mint metafizikai elvé süllyedt.

A kárcsak az emésztés. Mert vannak fontosabb dolgok is . . . Minden relativ . . . Az irodalmi divatokat nem kell komolyan venni. Még egy-két év és a kollektív dráma után való hangos követelődés megszűnik, amint a rövid szoknya divatja megszűnt . . .

Mindez csupa aranyigazság, csupán csak az a meglepő, hogy Alfred Kerr épen az ellenségeinek orgánumát választotta szócsövül. Sikerült is az emésztésre alapított irodalmi elvekkel kiszorítania egy napra az abszolút esztetikai ideákba vetett hitet, P a u l e r Ákos anti-relativista filozófiáját, az örök eszmények világát, Aquinói S z e n t T a m á s esztétikáját . . .

A *Szegedi Napló* máj. 10-i számában jelent meg az alábbi tudósítás:

A „Magyar könyvnap“ csütörtökön és pénteken lezajlott a fővárosban. A sátrakban az írók maguk árulták könyveiket s mindjárt dedikálták is a vevőnek.

Vannak értelműs sajtóhibák és talán lehet, hogy a könnyeiket áruló írókra vonatkozólag igaza is van a *Szegedi Naplónak*.

LEVELESTÁR.

Kényszerleszállás Körösfőn. Van valami szimbolikus jelentőség abban, hogy a számüzetésből Bukarest felé repülő oláh trónkövetelő épen Körösfőn kényszerült leszállani, a fatornyos ősi templomok hazájában, a magyar népművészet legszínesebb földjén. Az oláh „sast“, amely olyan akadály nélkül emelkedett a Kárpátok fölé, egy pillanatra mintha emlékeztetné az erdélyi föld: itt nagyobb a gravitáció és aki király akar lenni Bukarestben, az Körösfő nélkül nem jut el a célhoz. — *Eladósodott kulturfőlény.* Ha igaz volna is, amit a M a g y a r s á g í r (jún. 12.), hogy „ma-holnap egy parasztmozgalom tüzétől fog lángolni a félország“ — akkor is a felelősség azokat fogja terhelni, akik a forradalmi eszmét ilyen módon propagálják, nem pedig a kultuszminisztert, aki mindent megtett, hogy forradalom ne legyen: munkaalkalmak teremtésével, klinikák és népegészségi intézmények építésével, tanyai iskolákkal. Aki még ma is haragszik a kulturfőlényre, az nem barátja a magyar népnek és nem szolgálja a konszolidáció ügyét. — *Kétkedő.* Mindenesetre örömmel kell fogadnunk azt a nyilatkozatot, amit V o i n o v i c h Géza tett a Magyar Írók Egyesülete közgyűlésén: „nyugvópontra jutott az Ady-kérdés“. — *Gandhi engedelmet kért fogainak kitisztogatására, mivel ez a hinduknál igen fontos korareggeli vallásos szertartás.* Ki beszél ma Gandhiról? Aki még mindig abban a primitív világban él, ahol csak vallási parancsra tisztítják az emberek a fogukat, az ne akarjon világbirodalmakat tönkretenni. Gandhi — hiába örülnek neki turánistáink — az európai civilizáció és a keresztény kultúra ellensége. — *Ete és Hajna.* Igaza van, száműzzük az iskolából Shakespeare-t, aki a washingtoni szenátus egyik puritán szónoka szerint g y a l á z a t o s p o r n o g r a f i k u s í r ó. De száműzzük a szerelmes költők verseit is, elsősorban Petőfi jelmondatát: Szabadság, szerelem . . . — *Szondy György.* Nem feledkezünk meg Kékýről. — *Délbajor püspöki város.* Azt, hogy Lloyd George nem tudja a földrajzot, már megszoktuk, de hogy a M a g y a r s á g vezércikkírója Délbajorországba tegye a Majna-menti Würzburgot . . . Aztán az is elavult dolog ma már, a b a r o k r ó l úgy beszélni, mint valami bizarr irányról. Így a harmincév előtti iskolakönyvek szónokoltak. De ma már a barok fölfedezésének oly hatalmas német irodalma van, hogy még az idegen nyelveken nem olvasó újságírók is hozzájuthatnak.